

ואוירא דהאי גיסא ומבטל ליה לעומד, ולכן הוו להו [הפרצות] פתחים, הילכך — אף כנגד הפרוץ מותר לזרוע!

נפרצה המחיצה ביותר מעשר אמות —
ואפילו שאר כל המחיצה עומד — אסור לזרוע כנגד הפירצה. (116)

היו שם קנים הדוקרנים [קנים משופין כדקר ונעוצים בארץ] ועושה [ועשה] להן פואה [זמורה קלועה] מלמעלה, ההולכת מקנה לקנה — דהוה ליה צורת פתח — אפילו היתה הפירצה ביותר מעשר אמות, מותר לזרוע אף כנגד הפרוץ. לפי שצורת הפתח מתרת בכלאים — לכולי עלמא — אפילו פירצה יותר מעשר [כדלעיל דף יא ב:].

והשתא תיקשי לרב פפא דמתיר פרוץ כעומד:

קתני מיהת ברישא [במדה שניה]: "משלשה ועד ארבעה, ובלבד שלא יהא בין זה לזה כמלואו כדי שלא יהא פרוץ כעומד".

תויבתא דרב פפא?!

ומשנינן: אמר לך רב פפא: מאי האי דקתני בכרייתא: צריך שלא יהא בין זה לזה "כמלואו"? — שלא יהא ביניהם "מלואו" כשהוא נכנס ויוצא!

דהיינו, שלא יהא שם אויר יותר ממלואו עד שיהא באויר מקום להכניס ולהוציא מלואו של קנה.

צריך שלא יהא בין זה לזה כמלואו של קנה — כדי שלא יהא פרוץ כעומד.

דכיון שמלואו של קנה הוי טפי משיעור "לבוד", מיקרי אויר, והוה ליה "פרוץ".

ואם היה פרוץ מרובה על העומד, הרי הפרוץ מבטל לעומד, ואף כנגד העומד אסור לזרוע. [ולקמן פרכינן: הרי מתחלה היה משמע דפרוץ כעומד אסור, ולבסוף משמע, דפרוץ כעומד מותר].

מדה שלישית:

כל גדר שהוא עשוי מקנים הרחבים כל אחד ארבעה טפחים, ומארבעה טפחים עד עשר אמות ועשר בכלל!

צריך — כדי להתיר לזרוע אף כנגד האויר — שלא יהא בין זה לזה כמלואו של קנה, כדי שלא יהא פרוץ כעומד.

ואם היה פרוץ כעומד, כיון דהקנים רחבים ארבעה והוה ליה עומד חשוב, אין הפרוץ מבטל לעומד.

ולפיכך: כנגד העומד מותר לזרוע [אף אם הפרוץ מרובה על העומד].

אבל כנגד הפרוץ אסור, כיון שאין העומד מרובה על הפרוץ.

ואם היה עומד — מהקנים שבכל המדות — מרובה על הפרוץ, כיון דעומד רבה עליו, ליכא למימר אתי אוירא דהאי גיסא

ועיין עוד שם.

116. אבל כנגד העומד, מותר, תוספות ישנים ושאר ראשונים.

שיהיו רובן בכשרות, אם כן מה לי שיהא פסול מחיצות מטעם אויר, או שיהא פסול סוכה מטעם סכך פסול, והרי הכל הוא ענין אחד: מאי גמרי הלכה למשה מסיני במחיצות — ריטב"א,